

วิธีที่บริเตนและสหประชาชาติยอมจำนนต่อการก่อการร้าย

การก่อตั้งอิสราเอลเป็นรัฐอธิปไตยและการเข้ารับเป็นสมาชิกสหประชาชาติในปี 1949 ถือเป็นจุดเปลี่ยนในประวัติศาสตร์ศตวรรษที่ 20 ซึ่งถูกขับเคลื่อนโดยการผสมผสานที่รุนแรงของการทูต ภูมิรัฐศาสตร์ และความรุนแรง ในใจกลางของกระบวนการนี้คือการกระทำของกลุ่มสุดโต่งไซออนิสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Irgun และ Lehi ซึ่งการกระทำที่รุนแรง—ปัจจุบันถูกจัดประเภทว่าเป็นการก่อการร้ายตามมาตรฐานสมัยใหม่—มีบทบาทสำคัญในการกดดันให้บริเตนยอมสละอำนาจปกครองปาเลสไตน์และบังคับให้สหประชาชาติยอมรับอิสราเอล บทความนี้ได้แย้งว่าบริเตนและสหประชาชาติ ซึ่งถูกรอบล้อมโดยแคมเปญรุนแรงเหล่านี้ ได้ยอมจำนนต่อการก่อการร้ายของไซออนิสต์ โดยยอมรับสถานะรัฐของอิสราเอล แม้ว่าจะปฏิบัติตามเงื่อนไขของสหประชาชาติเพียงบางส่วน รวมถึงแผนการแบ่งแยก สิทธิของผู้ลี้ภัย และการผูกพันด้านสิทธิมนุษยชน บทความนี้ตรวจสอบความมุ่งมั่นของอำนาจปกครองบริเตนในการปกป้องสิทธิของชาวปาเลสไตน์ กลยุทธ์ของกลุ่มไซออนิสต์ในการยุติการปกครองของบริเตน เงื่อนไขสำหรับการยอมรับของสหประชาชาติต่ออิสราเอล และการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่มาพร้อมกับการขยายดินแดนของอิสราเอล

อำนาจปกครองบริเตนและการผูกพันต่อชาวปาเลสไตน์

อำนาจปกครองบริเตนในปาเลสไตน์ ซึ่งได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการจากสันนิบาตชาติในปี 1922 เป็นกรอบทางกฎหมายที่ได้รับมอบหมายให้บริหารจัดการดินแดนของอดีตจักรวรรดิออตโตมัน ขณะที่เตรียมพร้อมสำหรับการปกครองตนเอง โดยได้รวมปฏิญญาบัลฟอว์ (Balfour Declaration) ปี 1917 ซึ่งมุ่งมั่นให้บริเตนช่วยเหลือ “การก่อตั้งบ้านแห่งชาติสำหรับชาวยิวในปาเลสไตน์” พร้อมทั้งรับประกันว่า “จะไม่มีการกระทำใด ๆ ที่อาจกระทบต่อสิทธิพลเมืองและศาสนาของชุมชนที่ไม่ใช่ยิวที่มีอยู่” ด้วยประชากรของปาเลสไตน์ราว 90% เป็นชาวอาหรับ (มุสลิมและคริสเตียน) และ 10% เป็นชาวยิวในช่วงต้นทศวรรษ 1920 การปกป้องสิทธิของชาวปาเลสไตน์จึงเป็นภาระผูกพันหลัก

ข้อกำหนดสำคัญของอำนาจปกครองสำหรับชาวปาเลสไตน์รวมถึงการปกป้องสิทธิพลเมืองและศาสนาของพวกเขา การรับประกันว่าการอพยพของชาวยิวจะไม่ทำร้ายสถานะของพวกเขา การรับรองความเคารพต่อสถาบันศาสนาของพวกเขา และการรับประกันเสรีภาพในมโนธรรม การนับถือศาสนา และการศึกษาโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ บริเตนต้องรายงานทุกปีต่อสันนิบาตชาติเพื่อรับประกันความรับผิดชอบ อย่างไรก็ตาม เป้าหมายคู่ของอำนาจปกครอง—สนับสนุนบ้านแห่งชาติของยิวในขณะที่ปกป้องสิทธิของชาวปาเลสไตน์—พิสูจน์ว่าไม่สามารถประนีประนอมได้ การอพยพของชาวยิวเพิ่มขึ้นจาก 60,000 คนในปี 1917 เป็น 600,000 คนในปี 1947 และการซื้อที่ดินจุดชนวนความกลัวของชาวอาหรับเกี่ยวกับการถูกแทนที่ ความพยายามของบริเตนในการสร้างการปกครองร่วม เช่น สภาตั้งกฎหมาย ล้มเหลวเนื่องจากการคว่ำบาตรของชาวอาหรับและความกังวลของชาวยิวเกี่ยวกับสถานะชนกลุ่มน้อย ซึ่งเพิ่มความตึงเครียด

ความรุนแรงสุดโต่งของไซออนิสต์: แคมเปญการก่อการร้าย

องค์กรไซออนิสต์ที่ถูกขับเคลื่อนด้วยเป้าหมายของรัฐยิวเริ่มกลายเป็นกลุ่มติดอาวุธในทศวรรษ 1940 โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากเอกสารไวท์เปเปอร์ (White Paper) ปี 1939 จำกัดการอพยพของชาวยิวที่ 75,000 คนในห้าปี และมองเห็นรัฐปาเลสไตน์เดียว Irgun ซึ่งนำโดยเมนาเคม เบกิน และ Lehi หรือที่รู้จักในชื่อ Stern Gang ได้นำความรุนแรงสุดโต่งมาใช้เพื่อทำให้การปกครองของบริเตนเป็นไปไม่ได้ โดยกำหนดเป้าหมายไปที่เป้าหมายทางการเมือง พลเรือน และทางการทูตในลักษณะที่ตรงตามนิยามการก่อการร้ายสมัยใหม่ เป้าหมายของพวกเขาคือ “อิสราเอลใหญ่” ที่ครอบคลุมทั้งปาเลสไตน์ตามอำนาจปกครอง รวมถึงเวสต์แบงก์และทรานส์จอร์แดน โดยปฏิเสธการประนีประนอม เช่น แผนการแบ่งแยกของสหประชาชาติ

การกระทำรุนแรงที่สำคัญ

1. เป้าหมายทางการเมือง:

- ในเดือนกุมภาพันธ์ 1946 Irgun และ Lehi ทำลายเครื่องบิน 15 ลำและทำให้เสียหาย 8 ลำที่สนามบินของบริเตน อ่อนแอการควบคุมทางการเมือง
- ในเดือนกรกฎาคม 1947 Irgun ลักพาตัวและแขวนคอจำเลยเอกบริเตน คลิฟฟอร์ด มาร์ติน และเมอร์วิน โฟซ์ เพื่อตอบโต้การประหารสมาชิก ซึ่งทำให้ประชาชนชาวยิวบริเตนตกใจและเน้นย้ำถึงความโหดร้ายของความขัดแย้ง

2. โครงสร้างพื้นฐานพลเรือน:

- ในเดือนมิถุนายน 1946 Haganah, Irgun และ Lehi ทำลายสะพาน 9 จาก 11 แห่งที่เชื่อมต่อปาเลสไตน์กับประเทศเพื่อนบ้าน แยกภูมิภาคและรบกวนการลอจิสติกส์ของบริเตน
- ในเดือนกรกฎาคม 1946 Irgun วางระเบิดที่โรงแรมคิงเดวิดในเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นสำนักงานใหญ่ของบริเตน คร่าชีวิต 91 คน (41 ชาวอาหรับ, 28 ชาวยิว, 17 ชาวยิว) สร้างความเสียหายอย่างรุนแรงต่อการบริหาร

3. การโจมตีพลเรือน:

- Irgun วางระเบิดในตลาดอาหรับในไฮฟาและเยรูซาเล็ม คร่าชีวิตหลายสิบคนและเพิ่มความตึงเครียดในชุมชน สร้างความกลัวอย่างกว้างขวาง
- ในเดือนเมษายน 1948 Irgun และ Lehi สังหารหมู่ชาวปาเลสไตน์กว่า 100 คน รวมทั้งผู้หญิงและเด็ก ในหมู่บ้านเดียร์ยัสซิน ซึ่งจุดชนวนให้เกิดการหลบหนีของชาวปาเลสไตน์จำนวนมากและเพิ่มความรุนแรงของวิกฤตผู้ลี้ภัย

4. การโจมตีสถานที่ของบริเตนในต่างประเทศ:

- ในเดือนตุลาคม 1946 Irgun วางระเบิดสถานทูตบริเตนในกรุงโรมด้วย TNT 40 กิโลกรัม ทำให้บาดเจ็บสองคนและทำลายอาคาร โดย Ze'ev Epstein ซึ่งเป็นผู้ร่วมงานของเบกิน เป็นหนึ่งในผู้ปฏิบัติการ
- ในเดือนสิงหาคม 1947 Irgun ระเบิดกระเป๋ารถไฟทางที่สำนักงานใหญ่ของบริเตนในโรงแรมซาเคอร์ในเวียนนา ทำให้เกิดความเสียหายเล็กน้อยแต่เพิ่มผลกระทบด้านโฆษณาชวนเชื่อ

5. การลอบสังหารเจ้าหน้าที่ระดับสูง:

- ในเดือนพฤศจิกายน 1944 Lehi ลอบสังหารลอร์ดมอยน์ รัฐมนตรีบริเตนสำหรับตะวันออกกลางในโคโร แสดงถึงการท้าทายอำนาจของบริเตน
- ในเดือนกันยายน 1948 Lehi สังหารไฟเค เบอรินาดอตต์ ผู้ใกล้ชิดของสหประชาชาติในเยรูซาเล็ม ซึ่งคัดค้านแผนการแบ่งแยกที่ปรับปรุงใหม่ที่ลดดินแดนยิวและเน้นย้ำการขับผู้ลี้ภัย

กลยุทธ์เพิ่มเติม

- **การอพยพผิดกฎหมาย (Aliyah Bet):** หน่วยงานยิว โดยได้รับการสนับสนุนจาก Irgun และ Lehi จัดการอพยพผิดกฎหมาย นำผู้ลี้ภัยชาวยิวหลายหมื่นคนมาสู่ปาเลสไตน์ เหตุการณ์ SS Exodus ในเดือนกรกฎาคม 1947 ที่บริเตนบังคับส่งคืนผู้ลี้ภัย 4,515 คนไปยุโรป กลายเป็นชัยชนะด้านโฆษณาชวนเชื่อ ทำให้ชื่อเสียงของบริเตนเสียหาย
- **แคมเปญโฆษณาชวนเชื่อ:** กลุ่มไซออนิสต์แสดงนโยบายของบริเตนว่าเป็นการต่อต้านยิว โดยใช้ประโยชน์จากความเห็นอกเห็นใจต่อความหายนะ โดยเฉพาะในสหรัฐ เพื่อสร้างความตึงเครียดในความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษและอเมริกา
- **การสนับสนุนทางการเงิน:** United Jewish Appeal ระดมทุนได้ 150 ล้านดอลลาร์ในปี 1947 โดยครึ่งหนึ่งสำหรับปาเลสไตน์ เพื่อสนับสนุนความพยายามต่อต้าน

การกระทำเหล่านี้สร้างสภาพแวดล้อมที่ไม่สามารถปกครองได้ โดยมีความเสียหายทางเศรษฐกิจประมาณ 2 ล้านปอนด์และมีผู้เสียชีวิตชาวบริเตนหลายร้อยคน ทำให้บริเตนที่เหนื่อยล้าจากสงครามไม่สามารถรับมือได้

การยอมจำนนของบริเตน: การยอมจำนนต่อการก่อการร้าย

การตัดสินใจของบริเตนที่จะสละอำนาจปกครอง ประกาศในเดือนกุมภาพันธ์ 1947 และสิ้นสุดในวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 ถูกขับเคลื่อนโดยความกดดันอย่างไม่หยุดยั้งจาก ความรุนแรงของไซออนิสต์และข้อจำกัดที่กว้างขึ้น หลังสงครามโลกครั้งที่สอง บริเตนเผชิญหนี้ 3 พันล้านปอนด์และพึ่งพาเงินกู้จากสหรัฐ การรักษาทหาร 100,000 นายในปาเลสไตน์ ซึ่งมีค่าใช้จ่ายหลายล้านต่อปี เป็นสิ่งที่ยั่งยืนท่ามกลางความต้องการภายในประเทศสำหรับการฟื้นฟู ความคิดเห็นของประชาชนบริเตนที่เหนื่อยล้าจากสงครามและการสูญเสีย ต่อต้านอำนาจปกครอง โดยสื่อมวลชนพรรณนาว่าปาเลสไตน์เป็นบึงน้ำ ความกดดันจากสหรัฐให้รับผู้ลี้ภัยชาวยิว 100,000 คนและการสนับสนุนของโซเวียตในการแบ่งแยก ทำให้ตำแหน่งของบริเตนอ่อนแอลง

ความรุนแรงของ Irgun และ Lehi โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ที่โดดเด่น เช่น การระเบิดโรงแรมคิงเดวิดและกรณีจำสับเอก ทำให้กองกำลังบริเตนเสียขวัญและทำให้ความตั้งใจทางการเมืองลดลง การกระทำก่อการร้ายเหล่านี้ โดยการสร้างความโกลาหลและความกลัว มีส่วนโดยตรงต่อความสามารถของบริเตนในการปกครอง ด้วยการส่งเรื่องไปยังสหประชาชาติ บริเตนยอมรับว่าไม่สามารถจัดการความรุนแรงหรือประนีประนอมภาระผูกพันที่ขัดแย้งกันของอำนาจปกครองได้ โดยในทางปฏิบัติยอมจำนนต่อความสุดโต่งของไซออนิสต์ในขณะที่ล้มเหลวในการรักษาความรับผิดชอบในการปกป้องสิทธิของชาวปาเลสไตน์

การยอมรับและการเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ: เชื้อไขและการยอมจำนน

สหประชาชาติ ซึ่งเป็นผู้สืบทอดของสันนิบาตชาติ ได้รับคำถามเกี่ยวกับปาเลสไตน์ในปี 1947 การตอบสนองของมันเป็นกำหนดสถานะรัฐของอิสราเอลและการเป็นสมาชิก แต่กระบวนการนี้ได้รับอิทธิพลอย่างมากจากบริบทรุนแรงที่กลุ่มไซออนิสต์สร้างขึ้น

แผนการแบ่งแยกของสหประชาชาติและสถานะรัฐของอิสราเอล

ในเดือนพฤศจิกายน 1947 สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติผ่านมติที่ 181 ซึ่งเสนอให้แบ่งปาเลสไตน์ออกเป็นรัฐยิว (56%) และรัฐอาหรับ (43%) โดยให้เยรูซาเล็มเป็นเมืองนานาชาติ หน่วยงานยิวยอมรับแผนนี้ โดยเห็นว่าเป็นหนทางสู่สถานะรัฐ ในขณะที่ผู้นำอาหรับปฏิเสธ คัดค้านการมีรัฐยิวใด ๆ ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 เมื่ออำนาจปกครองสิ้นสุดลง อิสราเอลประกาศอิสรภาพ โดยอ้างถึงมติที่ 181 สงครามอาหรับ-อิสราเอลที่ตามมาได้ขยาย

ดินแดนของอิสราเอลเป็น 78% ของปาเลสไตน์ตามอำนาจปกครองโดยข้อตกลงสงบศึกในปี 1949 ซึ่งเกินกว่าการจัดสรรของสหประชาชาติ

เงื่อนไขสำหรับการเป็นสมาชิกสหประชาชาติ

อิสราเอลได้รับการเป็นสมาชิกสหประชาชาติในวันที่ 11 พฤษภาคม 1949 ผ่านมติที่ 273 (III) ด้วยคะแนนเสียง 37 เสียงเห็นด้วย 12 เสียงคัดค้าน (ส่วนใหญ่เป็นรัฐอาหรับ) และ 9 เสียงงดออกเสียง การรับเข้าเป็นสมาชิกขึ้นอยู่กับ:

- **การปฏิบัติตามกฎบัตรสหประชาชาติ:** อิสราเอลสัญญาว่าจะยึดมั่นในหลักการของกฎบัตร รวมถึงการแก้ไขข้อพิพาทอย่างสันติและเคารพสิทธิมนุษยชน
- **มติที่ 181 (แผนการแบ่งแยก):** การประกาศของอิสราเอลและถ้อยแถลงของสหประชาชาติยืนยันการยอมรับแผนการแบ่งแยก แม้ว่าพรมแดนที่ย้ายออกจะได้รับการยอมรับโดยปริยายว่าเป็นความจริงของสงคราม
- **มติที่ 194 (สิทธิของผู้ลี้ภัย):** ข้อ 11 เรียกร้องให้ผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์กลับคืนหรือได้รับการชดเชย อิสราเอลแสดงความเต็มใจที่จะเจรจาแต่ต่อต้านการกลับคืนจำนวนมาก โดยอ้างถึงความกังวลด้านความมั่นคงและประชากร
- **การผูกพันด้านสิทธิมนุษยชน:** อิสราเอลถูกคาดหวังให้ยึดมั่นในบรรทัดฐานสิทธิมนุษยชนที่กำลังเกิดขึ้น รวมถึงการไม่เลือกปฏิบัติและสิทธิของชนกลุ่มน้อย

การตัดสินใจของสหประชาชาติถูกกำหนดโดย:

- **ความรุนแรงของไซออนิสต์:** การลอบสังหารโพลเค เบร์นาดอตต์ ผู้ไกล่เกลี่ยของสหประชาชาติโดย Lehi ในปี 1948 ซึ่งคัดค้านแผนการแบ่งแยกที่ปรับปรุงใหม่ของเขา เน้นย้ำถึงการปฏิเสธการประนีประนอมของกลุ่มหัวรุนแรง แม้ว่ารัฐบาลอิสราเอลจะประณามการกระทำนี้ แต่ก็เน้นย้ำถึงบริบทที่ระเบิดได้
- **การสนับสนุนด้านภูมิรัฐศาสตร์:** สหรัฐและสหภาพโซเวียตสนับสนุนการรับเข้าของอิสราเอลเพื่อต่อต้านอิทธิพลของกันและกันและจัดการกับความกังวลด้านมนุษยธรรมหลังความหายนะ
- **ความเป็นจริง:** สหประชาชาติยอมรับการควบคุมโดยพฤตินัยของอิสราเอลเหนือดินแดนที่ย้ายออก โดยให้ความสำคัญกับความมั่นคงมากกว่าการบังคับใช้เขตแดนของมติที่ 181 อย่างเข้มงวด

ด้วยการรับอิสราเอลเข้าสู่สหประชาชาติ ได้ยอมจำนนต่อความเป็นจริงที่ถูกกำหนดโดยการก่อการร้ายของไซออนิสต์ ซึ่งบังคับให้บริเตนออกไปและสร้างความสำเร็จโดยพฤตินัยผ่านการได้มาทางทหาร เงื่อนไขที่อิสราเอลยอมรับอย่างเป็นทางการนั้นถูกบังคับใช้อย่างหละหลวม ทำให้อิสราเอลสามารถหลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามอย่างเต็มที่

การไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของอิสราเอลและการละเมิดสิทธิมนุษยชน

การเป็นสมาชิกสหประชาชาติของอิสราเอลตั้งอยู่บนความมุ่งมั่นต่อมติของสหประชาชาติและสิทธิมนุษยชน แต่การกระทำของมันแสดงให้เห็นถึงการไม่ปฏิบัติตามอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งมาพร้อมกับการขยายดินแดนและการละเมิดสิทธิมนุษยชน

การไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของสหประชาชาติ

1. **มติที่ 181 (แผนการแบ่งแยก):**

- เขตแดนของอิสราเอลในปี 1949 ครอบคลุม 78% ของปาเลสไตน์ตามอำนาจปกครอง เกินกว่าที่จัดสรรไว้ 56% ในมติที่ 181 พื้นที่เช่นกาสิสตะวันตกและบางส่วนของเนเกฟถูกผนวกรวมผ่านการยึดครอง โดยไม่มีการก่อตั้งรัฐอาหรับ
- ความล้มเหลวในการดำเนินการตามแผนการแบ่งแยกอย่างเต็มที่นี้จุดชนวนความไม่พอใจของชาวอาหรับและบ่อนทำลายกรอบของสหประชาชาติ

2. มติที่ 194 (สิทธิของผู้ลี้ภัย):

- อิสราเอลปิดกั้นการกลับคืนของผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์ประมาณ 700,000 คนที่ถูกขับไล่ในปี 1948 แม้ว่ามติที่ 194 จะเรียกร้องให้มีการคืนถิ่นหรือชดเชย กฎหมายทรัพย์สินของผู้ขาดงาน (Absentee Property Law) ปี 1950 โอนที่ดินของผู้ลี้ภัยไปยังการเป็นเจ้าของของชาวยิว โดยให้ความสำคัญกับการควบคุมประชากร
- วิกฤตผู้ลี้ภัยกลายเป็นรากฐานของความขัดแย้งระหว่างอาหรับและอิสราเอล โดยมีผู้คนหลายล้านคนยังคงไร้สัญชาติในค่ายในจอร์แดน เลบานอน และซีเรีย

3. กฎบัตรสหประชาชาติและสิทธิมนุษยชน:

- การปกครองทางทหารของอิสราเอลเหนือชนกลุ่มน้อยชาวอาหรับ (1948–1966) จำกัดเสรีภาพพลเมือง รวมถึงการเคลื่อนไหวและการแสดงออกทางการเมือง ซึ่งละเมิดหลักการไม่เลือกปฏิบัติ กฎหมายที่ดินที่เลือกปฏิบัติและการจัดสรรทรัพยากรที่ไม่เท่าเทียมทำให้ชาวปาเลสไตน์ถูกกีดกัน
- การปฏิบัติเหล่านี้ฝังรากลึกความไม่เท่าเทียมกันอย่างเป็นระบบ ซึ่งขัดแย้งกับความมุ่งมั่นด้านสิทธิมนุษยชนของกฎบัตรสหประชาชาติ

การขยายดินแดน

ความทะเยอทะยานของอิสราเอลขยายออกไปเกินกว่าเส้นสงบศึกปี 1949:

- ในปี 1956 อิสราเอลยึดครองคาบสมุทรซีนายในช่วงวิกฤตซูเอซ ถอนตัวภายใต้แรงกดดันของสหประชาชาติ แต่แสดงถึงแนวโน้มการขยายตัว
- ในสงครามหกวันปี 1967 อิสราเอลยึดเวสต์แบงก์ ฉนวนกาซา เยรูซาเล็มตะวันออก และที่ราบสูงโกลาน ครอบครอง 22% ที่เหลือของปาเลสไตน์ตามอำนาจปกครอง การผนวกเยรูซาเล็มตะวันออกและการขยายนิคมตั้งถิ่นฐานละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ รวมถึงอนุสัญญาเจนีวาครั้งที่สี่ที่ห้ามการย้ายถิ่นฐานไปยังดินแดนที่ยึดครอง
- จนถึงปี 2025 มีผู้ตั้งถิ่นฐานชาวอิสราเอลกว่า 700,000 คนอาศัยอยู่ในเวสต์แบงก์และเยรูซาเล็มตะวันออก โดยได้รับการสนับสนุนจากนโยบายของรัฐ ซึ่งฝังรากลึกการยึดครองและขับไล่ชาวปาเลสไตน์

การละเมิดสิทธิมนุษยชน

การกระทำของอิสราเอลในดินแดนที่ยึดครองถือเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการบันทึก:

- **การขับไล่และการรื้อถอนบ้านเรือน:** บ้านของชาวปาเลสไตน์หลายพันหลังถูกรื้อถอนเพื่อขยายนิคมหรือด้วยเหตุผลทางทหาร ซึ่งละเมิดสิทธิในที่อยู่อาศัยและทรัพย์สิน
- **การจำกัดการเคลื่อนไหว:** จุดตรวจ อุปสรรคในเวสต์แบงก์ และการปิดล้อมกาซาจำกัดการเคลื่อนไหวของชาวปาเลสไตน์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการทำงาน การดูแลสุขภาพ และการศึกษา ซึ่งละเมิดเสรีภาพในการเคลื่อนไหว
- **การใช้กำลังเกินเหตุและการคุมขัง:** ปฏิบัติการทางทหารและการคุมขังโดยไม่มีการพิจารณาคดีนำไปสู่การเสียชีวิตของพลเรือนและการจำคุกโดยพลการ ซึ่งละเมิดกระบวนการยุติธรรมและสิทธิในชีวิต

- **การเลือกปฏิบัติอย่างเป็นระบบ:** รายงานอธิบายนโยบายของอิสราเอลว่าเป็นการแบ่งแยกสีผิว โดยระบุถึงการแยกกัน สิทธิที่ไม่เท่าเทียม และการเลือกปฏิบัติอย่างเป็นระบบต่อชาวปาเลสไตน์ในอิสราเอลและดินแดนที่ยึดครอง

การละเมิดเหล่านี้ ซึ่งถูกขับเคลื่อนโดยความสำคัญที่อิสราเอลให้กับการควบคุมดินแดนและการครอบงำประชากร ยิว ชัดเจนอย่างชัดเจนกับเงื่อนไขของสหประชาชาติสำหรับการเป็นสมาชิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการละเมิดด้านสิทธิมนุษยชนและผู้ลี้ภัย

สรุป

กลุ่มสุดโต่งของไซออนิสต์ เช่น Irgun และ Lehi ด้วยการกระทำก่อการร้าย—กำหนดเป้าหมายไปที่สนามบินทหาร โครงสร้างพื้นฐานพลเรือน ประชากรอาหรับ สถานที่ของบริเตนในต่างประเทศ และการลอบสังหารเจ้าหน้าที่ เช่นมอยน์และเบอร์นาดอตต์—บังคับให้บริเตนสละอำนาจปกครองในปาเลสไตน์ การกระทำเหล่านี้ ซึ่งใช้ประโยชน์จากจุดอ่อนของบริเตนหลังสงคราม ทำให้การปกครองเป็นไปไม่ได้ นำไปสู่การมีส่วนร่วมของสหประชาชาติ สหประชาชาติเสนอแผนการแบ่งแยกในปี 1947 และรับอิสราเอลเป็นสมาชิกในปี 1949 โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องปฏิบัติตามกฎบัตรสหประชาชาติ สิทธิมนุษยชน มติที่ 181 และสิทธิของผู้ลี้ภัย ด้วยการยอมรับสถานะรัฐของอิสราเอล แม้ว่าจะมีพรมแดนที่ย้ายออกและการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่จำกัด บริเตนและสหประชาชาติยอมจำนนต่อความจริงที่ถูกกำหนดโดยการก่อการร้ายของไซออนิสต์ การไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของอิสราเอลในภายหลัง—การรักษาดินแดนเกินกว่าแผนการแบ่งแยก การปิดกั้นการค้ากับคนลี้ภัย และการกระทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนผ่านการยึดครองและนิคม—บ่อนทำลายความมุ่งมั่นต่อสหประชาชาติ ทำให้ความขัดแย้งในปาเลสไตน์ยืดเยื้อและปล่อยให้สิทธิของชาวปาเลสไตน์ไม่ได้รับการเติมเต็ม